

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a șasea după Paști

Astăzi, 21 mai:

Sf. Împărați Constantin și Elena

Joi, 25 mai:

Înălțarea Domnului

După Învierea din morți, El lasă deoparte toate pătirile: foame, sete, somn și oboseală și celelalte asemenea.

Deși El a gustat mâncare după Înviere, nu a fost supus niciunei legi a firii. El nu a simțit foame, dar la vremea potrivită, El a confirmat adevărul Învierii, arătând că trupul cu care a suferit și cel cu care a înviat este același.

(Sfântul Ioan Damaschinul)

Evanghelia Duminicii a șasea după Paști

Ev. Ioan 9, 1-38

În vremea aceea, trecând, Iisus a văzut pe un om orb din naștere; atunci ucenicii Lui l-au întrebat pe El zicând: Învățătorule, cine a păcătuit, acesta sau părinții lui, de s-a născut orb? Iisus le-a răspuns: nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci s-a născut orb ca să se arate într-însul lucrările lui Dumnezeu. Trebuie să fac, până este ziua, lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine, căci vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Câtă vreme sunt în lume, Eu sunt Lumina lumii. După ce a zis acestea, a scuipat jos și a făcut tină din scuipat, și a uns cu tină ochii orbului. Apoi i-a zis: mergi de te spală la izvorul Siloamului, care se tâlcuiește: trimis. Deci s-a dus și s-a spălat și a venit văzând. Iar vecinii și cei ce-l văzuseră mai înainte, că era cerșetor, se întrebau: nu este acesta cel ce ședea și cerșea? Unii ziceau că acesta este, iar alții ziceau că seamănă cu el. Dar el zicea: eu sunt. Deci l-au întrebat: atunci cum s-au deschis ochii tăi? El le-a răspuns și a zis: omul care se numește Iisus a făcut tină și a uns ochii mei. Apoi mi-a zis: mergi la izvorul Siloamului și te spală. Deci, mergând și spălându-mă, am dobândit vederea. L-au mai întrebat: unde este Acela? Nu știu, le-a răspuns el. L-au dus la farisei pe cel ce mai înainte fusese orb. Și era într-o zi de sâmbătă, când a făcut Iisus tină și a deschis ochii orbului. Deci din nou l-au întrebat fariseii cum a dobândit vederea. El le-a răspuns: tină a pus pe ochii mei și m-am spălat și văd. Deci, unii dintre farisei ziceau: acest om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu păzește ziua sâmbetei. Dar alții ziceau: cum poate un om păcătos să facă minuni ca acestea? Și astfel era dezbinare între ei. Deci iarăși l-au întrebat pe cel ce fusese orb: tu ce zici despre El pentru că ți-a deschis ochii tăi? Iar el a răspuns că este prooroc.

Dar iudeii n-au crezut despre el că a fost orb și și-a căpătat vederea, până ce n-au chemat pe părinții celui vindecat de orbire. Așadar i-au întrebat și le-a zis: acesta este fiul vostru, despre care voi ziceți că s-a născut orb? Atunci părinții lui au răspuns și l-au zis: știm că acesta este fiul nostru și că el s-a născut orb; dar cum vede el acum, noi nu știm; sau cine i-a deschis ochii lui, noi nu știm. Este în vârstă, întrebați-l pe dânsul; el singur vă va spune despre sine. Acestea le-au zis părinții lui, pentru că se temeau de iudei, căci iudeii se sfătuiseră acum, că de-L va mărturisii cineva pe Iisus că este Hristos, să fie dat afară din sinagogă. De aceea părinții lui au zis: este în vârstă, întrebați-l pe dânsul. Deci fariseii au chemat a doua oară pe omul care fusese orb și i-au zis: dă slavă lui Dumnezeu; noi știm că omul Acesta este păcătos. El însă a răspuns: de este păcătos, nu știu; eu una știu, că eram orb și acum văd. Deci l-au întrebat iarăși: ce ți-a făcut? Cum a deschis ochii tăi? El le-a răspuns: acum v-am spus vouă și n-ați auzit! De ce voiți să auziți încă o dată? Nu cumva voiți și să vă faceți și voi ucenici ai Lui? Atunci l-au ocărât și i-au zis: tu ești ucenicul Lui; noi suntem ucenicii lui Moise. Noi știm că Dumnezeu a grăit cu Moise, iar pe Acesta noi nu-L știm de unde este. Răspuns-a omul și le-a zis: tocmai în aceasta stă minunea că voi nu știți de unde este; și totuși El a deschis ochii mei. Și noi știm că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoși, dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu și face voia Lui, pe acela îl ascultă. Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii vreunui orb din naștere. Dacă n-ar fi Acesta de la Dumnezeu, nimic n-ar fi putut face. Ei însă au răspuns și i-au zis: în păcate tu te-ai născut întreg și tu ne înveți pe noi? Și l-au dat afară. A auzit Iisus că l-au dat afară și găsimdu-l, l-a întrebat: crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? El a răspuns și a întrebat: cine este, Doamne, ca să cred într-Însul? Iisus i-a spus: L-ai văzut pe El, căci cel care vorbește cu tine, Acela este. Atunci el a grăit: cred, Doamne, și s-a închinat Lui.

Lumina Învierii și orbirea sufletului

Vindecarea orbului din naștere din evanghelia de azi, l-a făcut pe acest om să descopere lumina, care i-a oferit o percepție total diferită asupra lumii. Nimic nu mai era ca înainte. Până și caracterul oamenilor s-a schimbat. Cei care până atunci îl priveau cu milă și îi ofereau câte ceva, deodată s-au înverșunat asupra lui, ca și cum nu ar fi avut voie să fie vindecat. I-a rămas doar lumina din ochi și Hristos.

Descoperirea în lumina Învierii Domnului a unor părți din viața sau din ființa noastră care nu sunt la înălțimea trăirii la care ne cheamă Mântuitorul Hristos, ne încredințează că încă avem mult de lucru cu noi înșine. Spune Sfântul Ioan Gură de Aur în acea rugăciune care se citește în noaptea de Paști înainte de începerea Sfintei Liturghii: „Nimeni să nu se mai tânguiască pentru păcat, căci din mormânt iertare tuturor ne-a răsărit”. Ne-a răsărit tuturor iertarea Domnului Hristos, dar asta nu înseamnă că eu nu mai am de lucru cu mine. Faptul că am fost absolvit de răspunderea unei greșeli, nu înseamnă că nu trebuie să lupt ca astfel de situații să nu se mai repete.

Învieria din morți a Domnului Hristos ne dă posibilitatea ca prin lucrarea noastră apostolică, misionară, în societate să înlocuim partea restrictivă exersată în perioada postului cu un mod activ de a ne manifesta. Sunt chemat să vestesc prin felul cum mă port față de semenii, Învieria, căci în lumina Învierii și pe ei trebuie să îi văd altfel. Vorbesc deopotrivă de cei cu care, de exemplu, călătoresc împreună în autobuz sau în tramvai, colegii de serviciu ori de școală, sau de cei cu care pur și simplu mă intersectez pe stradă. Întâlnirea unui om nu e întâmplare, ci face parte dintr-o rânduială a Domnului pe care noi poate nu o înțelegem. Dumnezeu ni-i trimite în cale și pe cei care câteodată poate ne supără, pe „greșiții” noștri, pe care așteaptă să-i îndreptăm, să-i ajutăm pe măsura puterilor noastre. Iar bucuria pascală ne oferă suportul ca să reușim.

Ai avea sentimentul că lumea e opacă, lumea e statică și tu, misionar pentru Hristos lupți ca să vestești Învieria. Nici vorbă. Lumea este dinamică, bucuria pe care eu o am în suflet o are și celălalt. Important este să găsim căi și modalități de a converti această bucurie în lucrare sfântă a Lui Dumnezeu pentru lume. Una dintre cântările din canonul Paștilor, numește sărbătoarea Sfintelor Paști, „izbăvirea de întristare”. Dacă ținem cont de faptul că în conformitate cu statisticile recente, unul din trei români este depresiv, Slujba de Învierie, Canonul Învierii, bucuria Învierii și mai ales rugăciunile care derivă din Slujba de Învierie, pot fi un tratament foarte eficient chiar și împotriva depresiei pentru că nu scrie degeaba în textul acesta inspirat, că Paștile ne aduc izbăvirea de întristare.

Modul cum trăim bucuria Sfintelor Paști, în intimitatea sufletului, dar și în ambientul familiei, al colectivității, al societății în ansamblul ei, poate „contamina” pozitiv pe cei din jur și apoi se răsfrânge pozitiv și asupra noastră. Așadar, putem folosi drept sursă de inspirație personală, actul liturgic, participând la Sfânta Liturghie, care ne întărește credința și vederea duhovnicească asemenea orbului din evanghelia, ne deschide orizontul descoperirii Fiului lui Dumnezeu și a căii de a-L urma prin labirintul acesta al imediatului de fiecare zi.

Pr. Mihai Mărgineanu

Înălțarea Domnului

Îndurarea necazurilor este mântuitoare, iar existența chinurilor veșnice ale iadului este reală.

Când mama îndeapărtează pruncul de la sânul său, acesta plânge amar. Nu rareori, lui i se pare că mama sa l-a părăsit definitiv și este nemângâiat. Dar când mama ia pruncul din nou și-l îmbrățișează, bucuria lui este fără margini.

La fel se întâmplă, după spusele Sfântului Ioan Gură de Aur și în viața noastră, când Domnul Dumnezeu ne încearcă cu adânci necazuri. Atunci ni se pare și nouă că Domnul ne-a părăsit pentru totdeauna, că totul s-a sfârșit, nu mai avem nici o bucurie, nici o raza de lumină și că noi o să pierim.

Dar nu pentru pieirea noastră ne trimite Dumnezeu mari necazuri, ci spre înțeleptirea noastră, pentru a ne încerca în credință și pentru mântuirea noastră. Oare ne poate părăsi Domnul, când El a spus: „Nu vă voi lăsa orfani: voi veni la voi” (Ioan 14, 18); „Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28, 20).

Acest gând, că Domnul nu ne va părăsi niciodată, că El este întotdeauna cu noi, cu ocrotirea Lui, cu bucuria Lui, Sfânta Biserică l-a exprimat în cuvintele condacului praznicului de astăzi: „Te-ai înălțat întru slavă, Hristoase Dumnezeule nostru, nicidecum despărțindu-Te, ci rămânând nedepărtat și strigând celor ce te iubesc pe Tine: Eu sunt cu voi și nimeni împotriva voastră”.

Dacă noi, iubitorii întru Hristos fii, am citi Biblia mai des, atunci niciodată nu s-ar zămisli în noi gândul că Dumnezeu ne-ar părăsi în necazurile noastre. Din pildele biblice am fi știut cât de minunat lucrează Pronia dumnezeiască și cum aceasta se manifesta în viața adevăraților robi ai lui Dumnezeu, atunci când ei treceau prin grele supărări, nenorociri și prin tot felul de necazuri.

Biblia amintește câte necazuri a suportat Iosif cel Frumos în viața lui, chiar din fragedă pruncie. Pentru că avea asupra lui pecetea alegerii deosebite a lui Dumnezeu, frații săi îl invidiau mult și într-un târziu s-au hotărât să-l piardă. La sfatul fratelui mai mare, Ruben, ceilalți frați au renunțat la gândul acesta groaznic. Ei nu l-au ucis, ci l-au aruncat într-un puț părăsit, iar apoi l-au vândut unor neguțători madianiți, ce treceau pe acolo în drum spre Egipt. Aici, în Egipt, cu Iosif s-a întâmplat o altă nenorocire îngrozitoare. Datorită unor vorbe clevetitoare la adresa lui, aruncate de femeia desfrânată a unui înalt demnitar al faraonului, Putifar, abia viu a fost aruncat în temniță. Dumnezeu însă nu l-a părăsit pe Iosif și datorită minunatei lucrări dumnezeiești a fost eliberat din temniță și apoi a devenit conducătorul întregului Egipt.

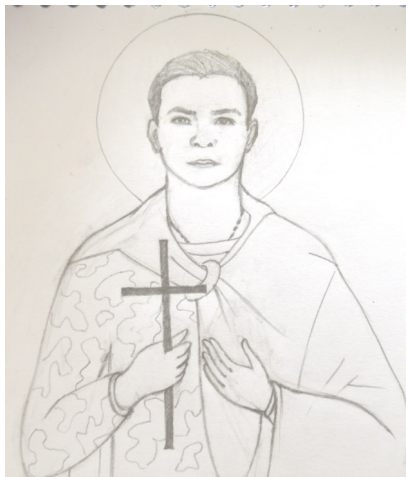
Și aceasta nu e destul. El a salvat de la moarte pe tatăl și pe toți frații lui, iar Dumnezeu i-a dăruit tatălui bucuria nespusă să-l vadă viu pe cel mai iubit fiu al său, Iosif și într-o asemenea slavă.

La fel de minunat a fost Dumnezeu și cu alți robi credincioși ai Lui, drepti ai Vechiului Testament, în toate necazurile ce i-a cuprins, răbdându-le, împlineau cuvintele Domnului: „Oare femeia uită pe pruncul ei și de rodul pântecei lui ei n-are ea milă? Chiar când ea îl va uita, Eu nu te voi uita pe tine” (Isaia 49,15).

Este cu neputință să-i pomenim pe toți dreptii Noului Testament, în viața cărora, îndeosebi în timpul marilor necazuri, minunat s-a manifestat Pronia dumnezeiască. De aceea, după cum citim în Biblie, viețile lor trebuie să fie pentru noi cele mai mângâietoare cărți. În ele se arată cum Dumnezeu i-a apărat pe robii Săi de toate nenorocirile, i-a acoperit cu Harul Său și cu ce bucurii nepămâtenne le-a umplut inimile.

(Sfântul Serafim Sobolev)

Un martir din zilele noastre: Sfântul Evghenie Rodionov, 23 mai

Sfântul Nou-mucenic Evghenie Rodionov s-a născut în 23 mai 1977, în apropiere de Moscova – anume, în satul Kurilovo, în apropiere de orașul Podolsk. A fost singurul copil al familiei și a fost botezat creștin ortodox în copilărie. Mama lui se numește Liubov («Iubire») Vasilievna.

În anul 1989 bunica l-a luat pe micul Evghenie și l-a dus la biserică pentru a se spovedi pentru prima dată și a se împărtăși cu Sfintele Taine. Preotul a observat că Evghenie nu purta cruce la gât și în timpul spovedaniei i

-a dat o cruce, pe care copilul nu a mai dat-o niciodată jos de la pieptul său; chiar a făcut un șnur gros și a atârnat crucea de el. Mama lui, când l-a văzut că avea cruce, l-a sfătuit să o scoată, spunând că o să-l ridiculizeze colegii lui din cauza crucii. Evghenie nu a răspuns, dar nici n-a ascultat-o. După ce și-a terminat studiile, în anul 1994, a lucrat ca tâmplar de mobilă, meserie care i-a adus multe venituri.

În 25 iunie 1995 a început serviciul militar și, după instrucția necesară, în 13 ianuarie 1996 a fost repartizat la posturile de frontieră din Cecenia. Exact după o lună, pe 13 februarie 1996, a fost luat ostatic. Capturarea lui s-a petrecut astfel: unitatea militară a trimis patru soldați – printre care era și Evghenie – să controleze mașinile care treceau pe un anume drum. Din păcate, cei responsabili i-au trimis pe soldați fără a exista nici o organizare prealabilă (nu era nici măcar o instalație de iluminare a drumului) și nici o securitate. Pe acest drum, treceau foarte des ceceni care transportau arme, ostatici și droguri. În noaptea aceea a trecut pe acolo o ambulanță.

Când soldații au oprit-o pentru control, pe neașteptate din ea au ieșit peste zece ceceni, foarte bine înarmați. A urmat o încăierare și cecenii i-au arestat pe cei patru soldați. Acest fapt s-a petrecut la ora 3 noaptea. La ora 4 au venit alți soldați pentru schimbarea gărzii; firește că nu i-au găsit și au înțeles imediat ce se întâmplase! După câteva zile, unitatea militară i-a informat pe părinții soldaților despre dispariția lor. Mama lui Evghenie a priceput că nu e vorba de o simplă dispariție, ci de capturare și, primejduindu-și viața, s-a dus în Cecenia pentru a-și găsi copilul. A ajuns în orașul Hangala și, după multe încercări, a intrat în legătură cu conducătorii diferitelor grupări de gherilă din Cecenia, încercând să afle ceva despre soarta lui Evghenie – pentru că știa că cecenii nu îi ucid imediat pe ostatici, ci așteaptă poate vor primi niște bani de răscumpărare și îi vor elibera.

Cecenii i-au spus că fiul ei trăia, dar era ostatic; tăceau, cu scopul de a încerca să afle cam câți bani puteau să ia de la ea. Pe atunci, un soldat viu ostatic valora 10.000 de dolari, în vreme ce un ofițer valora 50.000. Când și-au dat seama că nu e rost să câștige destui bani, au hotărât să îl ucidă. Mama lui a mers peste tot pentru a-l găsi, a trecut prin multe sate, pe drumuri cu mine explozibile, pe fronturi de luptă, a cunoscut mulți ofițeri ceceni – așa cum spune ea însăși, „am trecut prin toate cercurile iadului”.

Din prima zi a captivității de 100 de zile a lui Evghenie, „rebelii” (luptători de gherilă), pentru că au văzut că poartă cruce la gât, au încercat să îl distrugă psihic pentru a-l determina – dacă era posibil – să-și renege credința, să-și lepede crucea, să devină musulman și să-l facă călău și ucigaș al altor prizonieri ruși. Bineînțeles, Evghenie a refuzat toate propunerile și, în ciuda deselor și cruntelor bătăi, a numeroaselor torturi și a fângăduinței că va trăi dacă își scoate crucea, cecenii nu au izbutit să îl înduplece. Mai târziu, înșiși conducătorii rebelilor i-au spus mamei lui: „Dacă fiul tău se făcea unul dintre noi, nu l-am fi nedreptățit!”

Pe 23 mai 1996, adică de ziua lui de naștere, rebelii i-au dus pe cei patru prizonieri, printre care și pe Evghenie, ca să îi

omoare. Mai întâi i-au ucis pe ceilalți trei soldați. Apoi, i-au propus pentru ultima oară lui Evghenie să își scoată crucea, spunându-i: „*Ne jurăm pe Allah că vei trăi!*” Evghenie a refuzat din nou – atunci a urmat înfricoșătoarea sa mucenicie. L-au omorât cu cuțitul, tăindu-i capul cu totul, însă nu au îndrăznit să-i scoată crucea de la gât. L-au îngropat cu crucea la gât, însă fără cap.

Într-un sfârșit, după 9 luni, mama l-a găsit pe Evghenie. Cecenii i-au cerut 4.000 de dolari ca să îi dea trupul. I-au dat și caseta video cu mucenicia fiului ei și i-au istorisit ei înșiși desfășurarea captivității și a torturilor îndurate de acesta.

Mama lui Evghenie și-a vândut apartamentul și tot ce a mai putut – chiar și haine – pentru a putea, pe de o parte, să dea acești bani, iar pe de alta să facă față cheltuielilor de deshumare și pentru coșciugul special, pentru transport etc. (o sumă considerabilă).

Până la urmă, în 20 noiembrie 1996, trupul a fost adus în satul natal și a fost îngropat în cimitir. După câteva zile, tatăl lui Evghenie a murit de durere, lângă mormântul fiului lui.

De îndată, în diferite zone ale Rusiei, Sfântul Mucenic Evghenie a început să se arate și să facă minuni. Relatăm mai jos câteva mărturii și mijlociri minunate:

O fetiță care locuia la un orfelinat ortodox a povestit că i-a apărut odată un ostaș înalt, cu mantie roșie, care i-a spus că îl cheamă Evghenie, a luat-o de mână și a dus-o la biserică. Fetița a spus: „*Mi s-a părut ciudat că purta o mantie roșie, pentru că soldații nu poartă astăzi o astfel de mantie și m-am gândit că aceasta trebuie să fie mantia mucenicului*”.

El îi ajută adesea pe prizonierii din Cecenia să evadeze din captivitate și apoi să scape de orice primejdie, precum minele explozibile etc.

Într-un spital cu răniți de război, soldații aflați în convalescență au mărturisit că îi ajută un Sfânt Mucenic numit Evghenie, mai ales când au dureri mari. Când unii dintre acești soldați au mers la Catedrala Mântuitorului din Moscova, au văzut icoana mucenicului și l-au recunoscut pe cel care îi ajutase.

Pe soldatul cu mantie roșie îl cunosc și deținuții. Îi ajută mai ales pe cei doborâți și distruși psihic din cauza încarcerării.

În anul 1997, cu binecuvântarea Patriarhului Alexie al II-lea, a apărut cartea *Noul mucenic al lui Hristos, ostașul Evghenie*. Un preot pe nume Vadim Skliarensko, din Dniepropetrovsk, a trimis un raport la Patriarhie în care relatează că din coperta cărții cu fotografia Sfântului izvorăște mir.

După trei ani și trei luni de la martirizarea Sfântului, comandantul cecen și întreaga lui echipă, ucigașii lui Evghenie, au fost omorâți chiar de ceceni, după dispușe interne între rebeli.

Grafică realizată de Elena Gheorghiuță

Șapte lucruri esențiale despre rugăciune

1. Să facem din rugăciune o obișnuință zilnică și nu doar un gest ocazional.
2. Să nu începăm ori să se termine ziua fără rugăciune.
3. Cel mai bine e să găsim un timp dedicat doar pentru rugăciune. În acest fel îi mulțumim lui Dumnezeu, Cel care ne dăruiește toate clipele vieții noastre.
4. Oricât de grăbiți am fi dimineața ori de oboșiți seară, trebuie să ne rugăm cât de puțin. Rugăciuni ca „Tatăl nostru”, „Cuvine-se cu adevărat” ori rostirea rugăciunii lui Iisus („Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi!”) aduc pacea și binecuvântarea în viața noastră.
5. Un creștin adevărat se roagă citind Rugăciunile serii, Rugăciunile dimineții, Acatiste, Paraclise. Să ne străduim să devenim „profesioniști” ai rugăciunii, să ne impunem o regulă de rugăciune, după ce am discutat-o, mai întâi, cu duhovnicul nostru.
6. Rugăciunea este absolut necesară pentru igiena sufletească.
7. Un suflet care nu primește rugăciunea zilnică este amenințat de tristețe și de prăbușirea în deznădejde.

**Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274**

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273

Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844

Preot II Iustinian-Ionuț Răduc, tel. 0729 935 888,

Colectiv redacțional:

Contact: tel. 0741 706 602, redactor_scf@yahoo.com

Vasilica Onofrei, Doru-Dumitru Sîrghiș, Valentin Burlacu, Răzvan Chițaș, Vlad-Mihai Carpiuc, Ramona-Maria Zaharia, Pr. Mihai Mărgineanu (coord.)

Grafică: Elena Gheorghită, Mădălina Brăteanu, Raluca Negrea, Dan-Andrei Morteci

Administratori site parohie:

Alexandru Losonczy, Costel Dumitru, Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

PROGRAM LITURGIC ÎN ACEASTĂ SĂPTĂMÂNĂ

*Duminică, 21 mai

-ora 8.00, Utrenia și Sf. Liturghie

-ora 18.00, Paraclisul Maicii Domnului

*Miercuri, 24 mai

- ora 16.00, Slujba Vecerniei

*Joi, 25 mai, Înălțarea Domnului

•ora 8.00, Utrenia și Sfânta Liturghie,

•ora 12.00, **Pomenirea pentru eroi la monumentul din parcul bisericii și un program de poezii și cântece patriotice intonate de elevii școlilor din parohie**

*Vineri, 26 mai

- ora 18.00 – Slujba Agheazmei, Acatistul Înălțării Domnului și rugăciuni speciale pentru credincioși

*Sâmbătă, 27 mai

- ora 7.00, Utrenia și Sfânta Liturghie întru cinstirea Sfântului Apostol Toma și a Sfintei Mari Mucenițe Ecaterina, ale căror moaște se află la biserica noastră
- ora 18.00, Slujba Vecerniei

Întâlnirea Internațională a Tinerilor Ortodocși ce se va desfășura în anul 2017 la Iași își dorește a fi un eveniment important, cu caracter național și internațional, ce va aduna în capitala Moldovei 7000 de tineri.

5000 de tineri cu vârsta cuprinsă între 16 și 35 de ani vor fi prezenți la Iași încă din data de 1 septembrie iar în ziua de duminică, 3 septembrie alți 2000 de tineri din Arhiepiscopia Iașilor vor fi prezenți la Iași doar pentru o zi.

Așteptăm la Iași între 1-4 Septembrie tineri ortodocși din România, Republica Moldova, Ucraina, Grecia, Serbia, Albania, Macedonia, Franța, Germania, Belgia, Italia, Spania, Portugalia, Irlanda, Marea Britanie, Elveția, Turcia, Iordania, Siria dar și de pe continentul african.

Detalii: <http://ito2017.ro/>

Până pe 25 mai, mai puteți încă direcționa 2% din impozitul pe venitul dvs. pentru lucrările și activitățile pe care le susține PAROHIA TOMA COZMA

Datele noastre necesare pentru Completarea Formularului 230 sunt:

- Numele Asociației: PAROHIA —TOMA COZMA
- CIF (Codul de Identificare Fiscală): 11198095
- Contul Organizației în format IBAN: RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450